

Tale til konfirmanderne 2012

Først skal jeg på Oles og mine egne vegne og hele kirkesjakkets sigte tak til jer alle.

Hvor har I dog været et helt fantastisk hold at være sammen med.

I har leget med.

Og vovet jer højt op – og langt ind i det, der måske også nok kunne være lidt barskt at få set, sådan direkte med egne øjne inde på et krematorium.

Og I har løbet med.

Og ind imellem ladet nogen løbe for jer – i alle tilfælde den dag I skulle være løbet rundt på kirkegården efter poster, for at få jer rørt efter at have siddet stille og set en lang film. For pludselig opdagede jeg, at det kun var en der spurtede af sted efter opgaverne, mens I andre bare stod stille og ventede. Til gengæld blev der spurtet igennem – så meget at det var lige før, at der måtte rekvireres en ambulance til en nabo, der nær havde fået hjertestop ved at se jer springe over gravstederne som flyvende engle.

I har været engagerede.

”Jo, - den med de to brødre, hvor den ene får en arv udbetalt, den kunne de voksne godt trænge til at høre, så de ikke gør forskel på os børn!” - kom det mellem let blusende kinder, da I skulle være med til at vælge prædikentekst til i dag

I har tænkt over sagerne. Også det med Gud.

”Jeg tror altså ikke, at Gud er sådan en der sidder oppe i himlen i en lejlighed” – kom det prompte da I pludselig i en ventetid gav jer til at diskutere rundt om bordet – om det at blive konfirmeret var noget, man bare gjorde også selvom man ikke troede – og I så selv flyttede fokus til en diskussion om, hvad så det med tro og hvad er det med Gud egentlig er for noget – måske fordi jeg sad der.

”Jeg tror ikke Gud sidder oppe i himlen i en lejlighed.”

”Nej, det gør jeg heller ikke,” svarede en anden, ” – jeg tror, jeg synes ..det er noget med...noget med en kraft, eller sådan noget!” – kom det famlende.

Så ærligt talt: af hjertet tak – det har været en oplevelse at være sammen med jer.

I har godt nok været - ”anderledes”

Normalt plejer vi præster at kunne sige, at konfirmander burde have et advarselsskilt om halsen, hvorpå der stod: ”Lukket pga ombygning”.

Men sådan har det ikke været med jer.

Det er som om der sket noget. Et skred. Og det er ikke bare det, at I vist er det første hold, hvor der ikke har været nogen der skulle ud at ryge midt i det hele. Ikke hvad vi har oplevet.

Men hvordan anderledes?

Jeg tror, jeg bedst jeg kan illustrere, ved at fortælle om dengang jeg selv skulle konfirmeres. Det er selvfølgelig 100 år og en sommer siden. I slutningen af 70'erne. Dengang vi gik i kassecowboybukser. Og havde pandehår.

Min mor havde selv syet min konfirmationskjole af et hvidt lagen. Det var en spencerkjole og indenunder havde jeg en højhalset og langærmet rullekravebluse. Som sko et par hvide træsko. Jeg skulle konfirmeres Palmesøndag – og jeg kan huske, at det var et slid at forberede festen derhjemme. Jeg skulle gøre rent på toiletterne. Og mens jeg lørdag formiddag lå med spritkluden og pudsede badekaret efter, kom min mor pludselig styrtende ind – ”.. om jeg lige kunne suse om i Brugsen inden de lukkede kl.12., for hun havde glemt at købe perleløg på glas til rostbeef’en.” Vi var kun den allernærmeste familie til festen. Der var ingen børn med. Jeg fik 825 kr. En pude og et pocketkamera, en cykel – og så fra mine forældre festen og en salmebog. Pengene brugte jeg til at købe en transistor med kassebåndoptager for. Vi havde ikke musikanlæg derhjemme.

Under festen - ringede vores telefon. Min farfar kom til at tage den, fordi han tilfældigvis lige stod i nærheden. Han havde været ude at ryge en cigar, der var blevet budt omkring. Selvom min far egentlig allerhelst ville have undgået røg overhovedet, men ”skik følge eller land fly”, havde min farmor sagt. Hun sagde ellers ikke ret meget. Min farfar kom ind i stuen med et underligt udtryk i ansigtet. ”Det er en der snakker udenlandsk!” – min farbror havde fundet sig en svensk kæreste. Men tænk, at man kunne finde på at ringe – og så en højhellig søndag. Og kærester, de sendte da breve til hinanden.

Vi var ikke særligt fattige, eller særligt rige. Jeg har aldrig sultet. Aldrig manglet tøj. Men.. målt mod jer! Skulle vi snakke med hinanden efter skole, måtte vi cykle hen til hinanden. Ringe gjorde man kun i særlige tilfælde – og først efter 20.00, når det var til halv takst og aldrig efter 21 medmindre der var dødsfald i familien. Og da jeg gik til præst, bestod undervisningen i, at vi de fleste gange fik et kopiark udleveret med spørgsmål – som f.eks: ”Hvad hed den discipel, som skulle være klippen?” Og så var der en fortrykt linje, hvor vi kunne skrive svaret – og på linjen var der allerede fortrykt 2 bogstaver: Pe –

Mon I kan se det for jer? Og se, hvordan anderledes...

Hvis vi var Generation Søndagslukket. Så er I Generation Døgnåbent. Hvis vi var Generation Fastnet. Så er I Generation Mobilnet. Med jeres I-phones og med jeres computere.

Men – hvis jeres liv er sådan en mobiltelefon, så er det bare som om at der nogen der har glemt en indstilling i profilen. Vi har i alle tilfælde endnu ikke fundet ud af, hvordan man får jer til at være på lydløs – bare en gang imellem. Og hvis I endelig var lidt stille, så sad I og sitrede som Duracel-kaniner.

Positivt kan jeg sige, at I om nogen oplever en revolution på verdensplan – som vist kun kan sammenlignes med det, der skete da bogtrykkerkunsten opstod - Ingen nyheder kan standses af hverken pigtråd, jerntæpper – eller lukketider. Og dét er både en stor gave – og en kæmpe udfordring. For tænk at I aldrig har fri. Tænk, at I altid skal forholde jer til så astronomiske mængder af informationer. Jeg er vildt imponeret over at I – tilsyneladende - magter det.

Og jeg forstår godt, hvis Gud måske for jer kan sammenlignes med en slags kraft. Som en evig strømforbindelse. Som den totale netdækning.

Og, hvis jeg skal blive i billedet, så vil jeg sige, at vi har forsøgt gå jer i møde ved at åbne vinduer, eller at vise jer faner, I kan søge på – for vi kan ikke give jer svarene, end ikke en fortrykt linje. Så ny er jeres verden. Og de svar, I skal finde, dem skal I finde ud fra jeres vilkår. At løse den opgave er at blive voksen. Og hatten af – jeg tror I er godt på vej.

Men tør jeg mon alligevel ønske for jer, at I vil oparbejde en kritisk sans?

At I vil tvivle -og tøve - og tænke jer om – og vove at vælge, også at vælge fra. For I kan finde både et Utøya og et Arabisk Forår derude i cyberspace og uden filter. Tør jeg håbe, at I vil vove at åbne noget så gammeldags som en bog og opdage, at den kan rumme historier, der kan sætte livet i perspektiv, så man kan skelne og se. Det nye Testamente er måske ikke den letteste, men I kan da prøve, der *er* historier, der er værd at tænke over – og som også har skabt en ny verden.

Og tør jeg håbe, at I indimellem vil vove at tie stille og være lukkede og slukkede og under ombygning, så I kan mærke det liv, I har fået – og opdage, at man godt kan trække vejret, selvom man ikke har en mobiltelefon i hånden – og at hjertet kan slå selvom fingrene ikke er i forbindelse med et tastatur.

For så vil I måske også kunne mærke, at det gør godt at mødes på et gadehjørne en forårsaften - og at der er en usigelig stor kraft i et kærligt blik fra et andet menneske. Og at et sådant nærvær mennesker imellem, måske også er et billed på Gud.

